

★ PHILIP ELLIS ★

RAKKAUTTA

JA

MUITA

VEDÄTYKSIÄ

"Hauska, flirttaileva ja rohkea."

- KIRJAILIJA SOPHIE IRWIN
(SEURAPIIRINEIDON OPAS ONNENONGINTAAN)

TAMMI

Philip Ellis

*Rakkautta
ja muita
vedätyksiä*

SUOMENTANUT LAURA LIIMATAINEN

TAMMI

HELSINKI

Suomen Kulttuurirahasto on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Sivulla 41 olevan sitaatin William Shakespearen teoksesta
Kuten haluatte on suomentanut Kirsti Simonsuuri.

Sivulla 186 olevan sitaatin ”Yksi tietää surua” -lorusta
on suomentanut Terhi Leskinen.

Englanninkielinen alkuteos
Love and Other Scams

Copyright © Philip Ellis 2023

Published by agreement with A.M. Health & Co,
London and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4613-0

Painettu EU:ssa

Äidille.

*Kaikki saavutukset elämässäni ovat sen ansiota,
mitä olen sinulta saanut. Kiitos rakkaudestasi,
tuestasi ja, mikä tärkeintä, poskipäistäsi.*

ENSIMMÄINEN OSA:

Aivan kuin
Elizabeth Taylor

1

”Seuraavaksi on sinun vuorosi”, sanoo nainen, jolla on tiukka permanentti ja pinaattia hampaiden välissä. Kommentti tulee täysin puskiasta, mikä tekee siitä epämääräisen uhkaavan, ja kestää hetken ennen kuin Cat tajuaa naisen – morsiamen tädin, hän muistaa – viittaavaan ilmeisesti hänen paikkaansa Plutossa.

”Pidetään peukkuja!” Cat vastaa hymyillen. Poskia särkee kuin urheilijan harjaantuneita lihaksia.

Pöydät on nimetty taivaankappaleiden mukaan. Morsiusneidot istuvat Venuksessa, sulhaspojat Marsissa. Johnny ja Susie vanhempineen ovat Maa-planeetalla, sanoihan Johnny puheessaan Susien olevan hänen koko maailmansa. Merkuriuksessa on muita lähisukulaisia, Jupiterissa tärkeitä ystäviä, Saturnuksessa ja Neptunuksessa tuttavapiiriä. Uranus on jätetty pois – vaivaannuttavien vitsien välttämiseksi.

Häissä ei ole tarpeeksi vapailla markkinoilla olevia tyyppejä perinteisen sinkkupöydän täytteeksi, minkä vuoksi Cat on viskattu kauas Plutolle, aivan vessojen viereen Gladys-tädin (sen permanenttipään) ja sulhasen isän kaverin Gregin väliin, joka kailottaa kaikkien kuullen, että pihalle parkkeerattu Porsche on sitten hänen.

Cat jutustelee muiden kanssa kohteliaasti, ja ylikypsä lohi ja huoneenlämpöinen chardonnay kiertävät vatsassa, kun hän tekee mielessään kustannus-hyötyanalyysia. Junalippu ja taksimatka kuvankauniiseen maalaiskartanoon maksoivat maltaita, ja vaikka mekko löytyi alerekistä ja Susien ja Johnnyn lahjalistalta valikoitui halvin mahdollinen vaihtoehto, ei Catilla oikeasti olisi varaa kaikkeen tähän.

Ei olisi pitänyt tulla ollenkaan. Hän ei tunne häistä juuri ketään, ei saanut tuoda avecia eikä ole edes päässyt juttelemaan morsiamelle. Mutta täällä Cat kuitenkin on, sillä hän tietää tämän olevan todennäköisesti viimeinen kerta, kun hän näkee Susieta ja Johnnya. Pian he muuttavat pois Lontoosta ja mahdollisuus törmätä sattumalta pubissa Sohossa häviää. Sitten vuoden päästä he joko hankkivat koiran tai saavat lapsen – ihan sama kumman – ja heidän sosiaalinen elämänsä alkaa pyöriä muiden vanhempien ja/ tai koiranomistajien kanssa tehtyjen sunnuntaikävelyiden ja aamukahvien ympärillä. Cat ei enää osaa edes laskea, kuinka monta kertaa on nähnyt lukuisten ystävien ja tuttavien lähestyvän tuota keikahduspistettä ja sitten katoavan pimeälle puolelle.

Ei se tuntunut juuri miltään kaksivitosena, kun tuttu- jen sinkkunaisten porukka oli monilukuisempi ja kaikki etsivät kuumeisesti täydellistä työtä, täydellistä asuntoa tai täydellistä miestä. Vasta myöhemmin hän tajusi, että monet muuttavat Lontooseen vain muuttaakseen taas pois. He lusivat kakkunsa, kapuavat uratikkaita, joko asuvat yhdessä kouluajoista saakka kuvioissa pyörineen poikakaverinsa kanssa tai sitten hyppäävät treffikaruselliin, kunnes sieltä löytyy joku, jonka tulevaisuudentavoitteet ovat sovittavissa yhteen omien suunnitelmien kanssa.

Sitten he alkavat suunnitella pakoa jonnekin – lähikunnan pikkukaupunkiin tai suloiseen kylään – mistä heillä on varaa ostaa (ainakin toisen osapuolen vanhempien avustuksella) unelmatalonsa.

Cat oli varmaan kotona kipeänä sinä päivänä, kun kaikille kerrottiin tästä suunnitelmasta. Parikymppisenä hän pyrähteli määräaikaisesta työstä ja kevyestä tapailusuhteesta toiseen ja tajusi vasta neljänsien kihlajaisuutisten kohdalla, että kaikki muut noudattivat tiukkaa aikataulua.

Hän ei edes ole erityisen läheinen Susien ja Johnnyn kanssa. Hän on jo pitkään suhtautunut epäilevästi Johnnyn poliittisiin näkemyksiin, ja tämän perheen näkeminen on ollut vain lisää vettä vahvistusvinouman myllyyn. Ja jos totta puhutaan, niin Susie osaa olla törkeän tylsä. Kaikesta huolimatta Cat tuntee piston sydämessään, sillä he ovat matkalla jonnekin, minne Catilla ei ole pääsyä. Sen vuoksi hän kai häissä käy. Missä muualla hän näkisi naisia, joita ennen piti ystävinään?

”Voi, kultaseni”, Gladys kujertaa myötätuntoisesti, kun Catin silmiin nousevat kyyneleet, jotka uhkaavat levittää ripsivärit poskille.

”Itken aina häissä”, Cat sanoo ja poistuu pöydästä.

Vessa on autuaan tyhjä. Hän lukitsee itsensä koppiin ja kaivaa käsilaukusta minipullon vodkaa, kaataa sen suuhunsa ja pyörittelee sitä kuin suuvettä päästäkseen eroon katkeruuden jälkimausta. Hän on 29-vuotias eli kenties liian vanha tuomaan juhliin omat viinat, mutta pöytäviini oli juotu puolessa tunnissa ja baarissa pitää maksaa itse, vaikei morsiamen eikä sulhasen perheellä missään tapauksessa ole rahasta puutetta.

Näin sikarikkaat tietysti pysyvät sikarikkaina, Cat miettii, viskaa Tic-Tacin suuhunsa ja korjaa huulipunaansa. Ensín

kutsutaan kaikki Lontoosta maaseudulle, että päästään esittelemään masseja, mutta sitten ei makseta mistään, mistä ei ole aivan pakko. Eikä juhliin tietenkään pääse, ellei tuo lahjaa tai setelitukkoa kirjekuoressa.

Kun asiaa oikein ajattelee, niin häät ovat oikeastaan yksi iso vedätyks. Alkupääomaksi riittää halukas rikoskumppani. Matkatessaan takaisin Plutolle Cat katselee ympärilleen ja huomaa ainakin kaksi sinkun näköistä miestä: toinen norkoilee baaritiskillä, toinen tanssittaa velvollisuudentuntoisesti Johnnyn isoäitiä. Cat kuvittelee lähestyvänsä jompaakumpaa ja ehdottavansa, että he kihlautuisivat, käärisivät tutuilta kalliit astiastot ja lahjakortit, jakaisivat voitot ja lähtisivät omiin suuntiinsa. Jos hän löytäisi miehen, joka suostuisi ideaan, suhteesta voisi tulla Catin kaikkien aikojen hedelmällisin.

”Sattuiko se?” Greg kysyy, kun Cat saapuu takaisin pöytään.

”Mikä niin?” *Jos sinä helvetti soikoon kehtaat seuraavaksi sanoa, että ”kun putosit taivaasta”...*

”Kun otit tuon nenälävistyksen”, Greg vastaa. ”Mietin sitä aina, kun näen noita.”

”Ei oikeastaan”, Cat selittää. ”Tai kyllä se sattui. Mutta siitä on niin kauan, etten enää oikein muista koko juttua.”

”Vähän niin kuin synnytys”, Greg sanoo.

”Just.” Cat nyökkää. ”Vähän niin kuin synnytys.”

DJ mokaa biisien vaihdon, ja vaivaantunut hiljaisuus laskeutuu saliin hetkeksi, kunnes 2000-luvun alun hitti-biisin biitti täyttää taas tilan.

”Mikset ole panemassa jalalla koreasti?” Greg kysyy. ”Tuollaisen nuoren varsan ei pitäisi olla laiduntamassa meidän vanhojen kaakkien kanssa.” Hän nyökäyttää kohti Gladysia, joka nyrpistää nenäänsä hevosvertaukselle. Cat tuntee myötätunnon aallon. Eivät kuluneet kielikuvat

häntäkään erityisemmin innosta, mutta Gregin keuhutapainen hivelee korvaa kuin äidinkielen kuuleminen ulkomaanvuosien jälkeen.

”Olen vanhanaikainen”, Cat sanoo. ”Odotan, että haetaan.”

”Siinä tapauksessa”, Greg sanoo virnistäen ja ojentaa kättään, ”saanko luvan?”

Greg voisi ikänsä puolesta olla Catin isä, ja miehen iho kiiltää kuin glaseerattu possu. Mutta Cat on yksin häissä, ja Greg on silmäillyt häntä siitä lähtien, kun hän istui pöytään. Jos ei muuta, Cat miettii, niin ukosta saa varmaan tiristettyä vodkatonicin.

Catin käsilaukussa on vain kurkkupastilleja, rytistynyt vitosen seteli ja Compeed-laastari kenkähätätapauksia varten. Freelancer-hommat eivät ole lyöneet leiville viime aikoina, ja loput rahat kuluivat häälahjaan ja tähän turkoosiin mekkoon, joka kieltämättä näyttää aika helvetin hyvältä.

Gregin käsi on nihkeä, kun hän johdattaa Catin ihmisjoukkoon, ja Cat epäilee – toista tai kolmatta kertaa tänään – ettei mies niiskuta ja hikoile siksi, että häntä paleltaisi. Biisi on nopea, retro ja ilmeisesti juuri Gregin makuun. Hän venkoilee kuin alelaarin Mick Jagger, ja Cat yrittää parhaansa mukaan pysyä mukana, liikuttelee ylävartaloaan sen verran kuin mekko antaa myöten.

”Kyllä sitä vanha koirakin nuortuu”, Greg huutaa ylpeänä.

”En epäillyt sitä hetkeäkään!” Cat vastaa ja yllättyy itsekin naurustaan. Hän muistaa, kuinka ennen rakasti häitä: juomista, tanssimista, tyhjänpuhumista tuntemattomien kanssa. Kyllä tämän illan voi vielä pelastaa, hän miettii. Kunhan tämä korni mutta riittävän mukava tyyppi tajuaa todellakin lähtevänsä yksin kotiin valojen syttyessä.

Kun musiikki hidastuu ja Whitney alkaa laulaa siitä, ettei hänellä ole mitään, Gregin kostea ote Catin kädestä tiukentuu ja Cat antautuu kömpelöön puolihalaukseen.

”Tämä on meidän lempikappale”, Greg sanoo. ”Vaimon, tai siis ex-vaimon, ja minun. Tämä oli meidän laulumme.”

”Hyvä kipale”, Cat sanoo, kun ei keksi muutakaan. Greg kuitenkin vaikuttaa tyytyväiseltä vastaukseen, ja he tanssahtelevat edestakaisin hiljaisuudessa.

Cat ei muista, milloin olisi viimeksi tanssinut hitaita kenenkään kanssa. Greg talloo hänen varpaitaan siihen tahtiin, etteivät hitaat ole tainneet kuulua hänenkään rutiineihinsa. Cat nojaa päätään kevyesti Gregin olkaan sivuaskeleiden lomassa ja häpeää sitä, kuinka paljon ruumis janoaa mitä tahansa fyysistä kontaktia. Lumous kuitenkin haihtuu pian, kun kavaljeerin setäkäsi harhautuu tutkimusretkelle.

Käsilaukkuvodkasta huolimatta Cat tuntee yhtäkkiä itsensä vesiselväksi.

”Pitää käydä taas vessassa”, hän sanoo yhtäkkiä ja vetäytyy tanssiotteesta juuri ennen kuin biisi loppuu.

”Naiset ja niiden rakot”, Greg vastaa, pudistelee päätään huvittuneena aivan kuin olisi jäljitellyt vanhaa sananlaskua. Hän suuntaa kohti baaritiskiä ja heti miehen kääntyttyä lähtee etsimään hääparia jättääkseen hyvästit.

Susie istuu pääpöydässä mekon helma syliin kerättynä ja hieroo oikeaa jalkapohjaansa.

”Cat!” Silmät leviävät hämmästyksestä, ja Catin vatsa kääntyy ympäri, kun hän ymmärtää: Susie ei tiennyt hänen olevan täällä. Kenties Susie oli unohtanut edes kutsuneensa hänet.

”Halusin vain sanoa”, Cat aloittaa, mutta kurkkua kuristaa. Mitä hän edes halusi sanoa?

Maksoin melkein 200 punttaa tästä reissusta ja toivon, etten olisi tuhlanut rahojani.

Minua ahdisteltiin juuri seksuaalisesti, koska istutitte minut jonkun vanhan pervon viereen.

Mehän emme ole olleet ystäviä enää pitkään aikaan?

”Minä olen tästä menossa”, hän sanoo.

”Oletko sinä jo lähdössä?” Susie kysyy. ”Mutta emme ole ehtineet jutella –”

”Onnea”, Cat keskeyttää. ”Olen todella iloinen teidän puolestanne.”

Se ei ole totta, mutta on hän kertonut suurempia ja rumempiakin valheita. Hän hakee laukkunsa Plutolta tuolin selkänöjalta ja heilauttaa Gladysille hyvästiksi äkkiä ennen kuin Greg ehtii takaisin, kiiruhtaa juhlasalista hotellin aulaan ja pyytää vastaanottovirkailijaa soittamaan taksin.

”Auto tulee yleensä kymmenessä minuutissa”, virkailija sanoo.

”Kiitos”, Cat vastaa. ”Odotan ulkona.”

Hetken päästä Greg alkaa miettiä, missä hänen lompakkonsa on. Hän tarkistaa taskunsa kerran ja toisenkin, kurkkaa Pluton alle ja pyytää sitten DJ:tä kuuluttamaan katoamisesta koko juhlaväelle. Siihen mennessä Cat on jo kaukana. Vaikka ei Greg koskaan osaisi epäillä Catin näpistäneen hänen lompakkonsa sillä välin kun hän kähmi Catin takamusta. Hänen näppinsä olivat sen verran kiireiset, ettei hän huomannut, mitä Cat teki omillaan.

Cat pitää ovea auki tupakalta palaaville vieraille.

”Ihana mekko”, yksi heistä sanoo ohi mennessään.

”Kiitos”, Cat vastaa, ja tällä kertaa hymy on aito. ”Siinä on taskut.”

2

Catin saapuessa Oceanic Hotelin baariin siellä on hiljaista, mutta hän istuu silti tiskin ääreen eikä yhteen tyhjästä pöydistä. Tänä iltana työvuorossa on vain Jake, joka tarjoaa tervehdykseksi saman puolihymyn kuin aina. Puhdas valkoinen paita lähes loistaa ruskeaa ihoa vasten, eikä Cat voi olla huomaamatta – eikä todellakaan ensimmäistä kertaa – kuinka hyvin se istuu harteilta.

”Kiva mekko”, Jake sanoo.

”Kiitti”, Cat vastaa. ”Se maksoi jo itsensä.” Hän vetää Gregin lompakon taskustaan ja laskee sen tiskille voitonriemuisena. Alkaa olla myöhä ja olisi pitänyt mennä suoraan kotiin, mutta hän ei voinut vastustaa vielä yhden riemukkaan voitonmaljan kutsua ja ilmoittikin taksikuskillle uuden osoitteen heidän lähestyessään Islingtonia. Hän jätti kuskillle reilun tipin korvaukseksi vaivasta.

”Viski maistuisi”, hän sanoo. ”Jotakin savuista. Mitä kalliimpaa, sen parempi. Ja kaada itsellesikin.”

”Sitä ollaan anteliaalla päällä”, Jake huomauttaa kulmaansa kohottaen ja kääntyy sitten tiskin takana olevan pullotelineen puoleen. Hetkeä myöhemmin hän laskee tiskille kaksi lasillista meripihkan väristä nestettä.

”Kuka tarjoaa?” hän kysyy.

”Joku joka ansaitseekin tarjota”, Cat vastaa. ”Usko pois.”
Jaken kasvoille nousee taas hienovarainen hymy. Hän tarttuu lasiinsa ja kilauttaa sitä kevyesti Catin lasia vasten.

Cat ja Jake eivät koskaan suoraan puhu hänen harrastuksestaan. Cat uskaltaa olla näin suorasukainen vain koska tietää, ettei Jake ikinä vasikoisi. Jos hän aikoisi paljastaa Catin, hän olisi tehnyt sen jo.

Alun perin Cat alkoi käydä baarissa paetakseen kämppistensä viikoittaisia treffi-iltuja. Hän oli jopa odottanut tapaavansa jonkun tumman ja salaperäisen muukalaisen, joka ensin tarjoaisi drinkin ja sitten veisi jalat alta. Mahtipontisesta ja epäloogisesta nimestä huolimatta (Oceanicin luulisi viittaavaan valtameren, mutta kävelyetäisyydellä ei ole edes jokea, saati sitten merta) asiakaskunta osoittautuikin pääosin bisnesporukaksi: konsultteja ja konferenssivieraita ja muutama City-jätkä levittelemässä rahojaan.

Siis helppoja saaliita.

Siitä on nyt yli vuosi. Catin kolmelle eri kaverille oli sinä kesänä saapunut hurmaava lahja haikaralta, mikä oli tarkoittanut vauvakutsujen, sukupuolenpaljastusjuhlien ja ristiäisten tasaista virtaa. Niiden seurauksena Cat oli ollut persaukinen ja halunnut testata erästä ideaa, johon Oceanic Bar tarjosi erinomaisen tilaisuuden. Hän purjehti paikalle torstai- tai perjantai-iltana kauluspaidassa ja suorissa housuissa tai kotelomekossa ja korkokengissä ja esitti parhaansa mukaan raskaan työn raatajaa, joka tarvitsee vahvan paukun pitkän päivän jälkeen. Joskus hän alkoi jutella viereisen pöydän porukan kanssa ja joskus vain odotti heidän aloittavan keskustelun. Hän oli kuitenkin yksinäinen nainen baarissa, ja miesporukoiden käyttäytyminen on ennalta-arvattavampaa kuin romanttiset

komediat. Sitten Cat liittyi miesten seuraan, nauroi heidän vitseilleen ja antoi oman panoksensa keskusteluun, hivutti tuoliaan lähemmäs, kunnes oli käytännössä katsoen kiinni ainakin yhden tyyppin olkapäässä.

Kun hän sitten pääsi tarpeeksi lähelle, hän livautti kätensä tuolin selkämyksellä riippuvan takin taskuun. Tai sitten hän kaatoi tarkoituksella lasin, jotta pystyi vaivihkaa selaamaan lompakon läpi, kun uusi tuttavuus pyyhki lämmintä prosecco housuiltaan lautasliinalla. Yhdessä illassa saattoi onnettaren avustuksella tienata sataasia.

Hän ei koskaan vienyt suuria rahasummia ja varasti vain tyypeiltä, joilla ulkoasun perusteella oli siihen varaa tai jotka eivät edes huomaisi puuttuvia seteleitä. Eikä hän halunnut näpistämisestä tulevan tapaa. Mutta parin kuukauden välein, kun graafikon hommat olivat vähissä ja vuokra piti maksaa, niinä päivinä kun piti valita, ostaako ruokaa vai maksaako puhelinelasku ajallaan, Cat tiesi, että ilta Oceanicissa auttaisi selviämään.

Hän valehtelisi itselleen, jos näpistelyillan jälkeen nukahtamisen herkillä hetkellä väittäisi, ettei saanut salaa kixsejä koko hommasta. Ei huumaa aiheuttanut rikoksen tekeminen – varastaminen oli vain keino saavuttaa päämäärä, Lontoossa tiukalla budjetilla elämisen ja ajoittaisen epätoivon lopputuote – vaan hetki juuri sen jälkeen, kun on kääntänyt jotakin. Se fiilis nousee päähän. Mikään maailmassa ei tunnu samalta kuin sääntöjen rikkominen, kuin se, kun tekee jotakin sellaista, mitä aikuisen naisen ei pitäisi tehdä... ja pääsee kuin koira veräjstä.

Ja sitten Jake huomasi hänen puuhansa.

Silloin oli vilkas torstai. Cat oli juuri keventänyt rekrykonsultin lompakkoa 30 punnalla, kun hän tunsu Jaken katseen. Hän vastusti kiusausta jännittää ruumiinsa tai

vastata katseeseen heti, vaan sen sijaan kasasi itsensä. Sitten hän nojasi päätään taakse ja heilautti kerrostettua vaaleaa polkkatukkansa viettelevästi nauraessaan uuden konsulttikaverinsa läpikotaisin epähauskalle heitolle. Silloin hän käytti tilanteen hyväkseen ja vilkaisi baariin, josta Jake katsoi kuin katsoikin häntä.

Jaken ilme oli salaperäinen kuin sfinksillä, huulet olivat painuneet yhteen joko paheksunnan tai huvittumisen merkiksi. Katse ei ollut sellainen ilmiselvä ja inhottava tuijotus, joita Cat oli tottunut saamaan miehiltä. Se ei tuntunut tunkeilevalta tai ahdistavalta. Jake vain... katsoi häntä. Ja hän tiesi heti, että jotenkin Jake oli perillä hänen puuhistaan.

Cat oletti Jaken pian pyytävän häntä poistumaan tai, mikä pahempaa, soittavan poliisille. Mutta niin ei käynyt. Cat kiersi hotellin kaukaa jonkin aikaa ja kokeili kerran onneaan Be At One -ketjucocktailbaarissa vähän matkan päässä, mutta portsari hermostutti eikä hän enää palannut. Kun hän sitten uskalsi taas näyttää naamansa Oceanicissa muutamaa viikkoa myöhemmin, Jake nyökkäsi tervehdykseksi kuin kanta-asiakkaalle.

Ensin Cat luuli Jaken osoittaneen armoa siksi, että tämä oli kiinnostunut hänestä, mutta Jake ei koskaan ollut yrittänyt mitään. Itse asiassa Jake tuskin edes puhui, ellei Cat aloittanut keskustelua. Hän oli tehnyt niin pari kertaa sillä ajatuksella, ettei olisi haitaksi, jos he olisivat samalla puolella. Jake oli järkyttävän komea, hänellä oli lyhyet mustat kiharat hiukset ja niin tummat ripset että hänen voisi luulla käyttävän ripsiväriä, mutta sillä ei tietenkään ollut mitään vaikutusta mihinkään.

”Mistä olet tulossa?” Jake kysyy.

”Häistä.”

Jake panee merkille töksähtävän vastauksen – ja sen, että Cat istuu Oceanicissa yhdeltätoista illalla eikä ole nappaamassa morsiuskimppua – ja nyökkää.

”Häät ovat kyllä perseestä”, Jake sanoo ja juo viskiään pitkään ja hartaasti. Hänen kielensä vilahtaa ulos ja pyyhkii viimeiset pisarat alahuulelta. Catin katse jää Jaken suuhun kiinni kenties vain hetkeksi pidempään kuin olisi soveliasta, ja niinpä hän harhauttaa itseään naukaamalla juomaansa. Melkein heti sieraimia alkaa polttaa ja vesi uhkaa nousta silmiin. Tämähkö on sitä parempaa laatua?

Cat on aina halunnut olla nainen, joka tykkää viskistä. Hän ei ole ihan varma, mistä ajatus on peräisin. Viski tuntuu olevan siistien ja maailmaa nähneiden tyyppien makuun, tai sitten tavoite on vain jäänne parikymppisyyden ensivuosilta, kun Cat vielä yritti tehdä vaikutuksen miehiin eikä vain huijata heitä. Tai kenties hän yrittää antaa itsestään kuvan Kalle Kehtaajana erään vaikeasti tulkittavan baarimikon silmissä.

”Onpa... pehmeää”, Cat sanoo, mutta esitys ei mene läpi. Hän irvistää pakostakin.

Jake nauraa. Se kestää vain sekunnin, mutta kyseessä on ensimmäinen kerta, kun Cat näkee Jaken kasvoilla minikäänlaista aitoa tunnetta.

”Mokasin”, Jake sanoo. ”Kaadoin sitä, mistä äveriäät asiakkaat yleensä tykkäivät. Olisi pitänyt kysyä, mitä sinä yleensä juot.”

”Vastaus olisi ollut... vodkaa.”

Jaken suupieli nykii vinoon hymyyn, ja hetken Cat luulee miehen taas nauravan hänelle.

”Mikset sitten pyytänyt sitä?” Jake käärii hihansa. ”Teen sinulle martinin. Kerro vain, miten haluat sen.” Hän katsoo

Catia suoraan silmiin, ja toinen kulmakarva nousee taas.
”Likaisenako?”

Helvetti soikoon. Hän flirttailee. Hän ihan oikeasti vihdoinkin flirttailee. Eikö flirttailekin?

”Kuivana”, Cat kähisee. ”Ja sitruunalla.”

”Saamasi pitää.”

Cat teeskentelee selaavansa puhelintaan, kun Jake mittaa vodkaa ja vermuttia, kyynärvarsien lihakset jännittyvät, kun hän kiinnittää cocktailsekoittimen kannen ja ravistelee sitä sitten määrätietoisesti vimmatusti. Taivaan kiitos hän ei katso Catia silmiin prosessin aikana.

”Martini kuivana ja sitruunalla”, Jake sanoo hetken päästä ja laskee Catin eteen huurteisen lasin.

”Täydellistä”, Cat sanoo maistettuaan. ”Kiitos.”

Jake näyttää siltä kuin aikoi sanoa jotakin, mutta hänen huomionsa varastaa kolme miestä, jotka saapuvat baariin löyhkäten partavedeltä ja kaljahieltä.

”Jay!” yksi heistä huudahtaa ja osoittaa Jakea. Ukko näyttää oman pienen laivansa känniseltä kapteenilta, jolla on maata näkyvissä.

”Mitä saisi olla?” Jake kysyy, ja Cat melkein näkee, kuinka ääni voimistuu ja muuttuu miehekkäämmäksi. Hänellä itsellään on samanlainen temppu: tilanteen vaatiessa hän venyy vokaaleja kuulostaakseen yläluokkai-semmalta.

”Kolme Peronia. Tattis, Jay”, mies vastaa. ”Selitin juuri kavereille siitä sinun pelistäsi. Ajattelin antaa sinulle mahdollisuuden voittaa omasi takaisin.” Sitten hän huomaa Catin ensimmäistä kertaa: ”Moi, kaunokainen.”

Kun Jake palvelee uusia asiakkaita, Cat sekoittelee martiniaan ja teeskentelee, ettei muka huomaa irstaita katseita. Siitä ei ole apua.

”Minä olen muuten Hugo”, mies sanoo kääntyessään yhtäkkiä Catin puoleen ja ojentaa kätensä.

”Moi, Hugo”, Cat vastaa ja tarttuu lopulta käteen, sillä mies huojuu sitä ojentaessaan ja Cat pelkää tämän kaatuvan. Hugo on ojentanut vasemman kätensä, eli joko hän on vasenkätinen tai haluaa varmistaa Catin huomautuksen Rolexin vasemmassa ranteessa. ”Minä olen... Clara.” Virnistikö Jake juuri vai kuvitteliko Cat kaiken?

”Onpa kaunis nimi”, Hugo sanoo ääni kohoten kuin yrittäisi hillitä röyhtäisyä. ”Ja onko se totta mitä sanotaan?”

”Mitä sitten sanotaan?”

”Että blondeilla on hauskeempaa.” Hugo kohottaa leukaansa.

Ei ainakaan nyt, Cat miettii. Hänen aiempi haavekuvansa komean muukalaisen tapaamisesta Oceanicin baarissa on todellisuudessa juuri tätä. Jos mies tulee tällaiseen paikkaa ja lähestyy pienikokoista yksin baarissa istuvaa blondia, on tyyppi parhaimmillaan fuckboy ja pahimmillaan raiskari. Catia on luultu seksityöläiseksi useammin kuin kerran, ja asiaa tiedustelleille herroille on täytynyt vääntää rautalangasta, ettei ”visuaalisen alan freelancer” ole peiteilmaus jollekin aivan muulle.

Käy uuvuttavaksi, kun aina tuntee itseensä porautuvat katseet, kun aina täytyy pelata pelejä saadakseen haluamansa ja on oltava aina ja kaikkialla erittäin tietoinen ympäristöstään. Toisaalta sen vuoksi Catin on myös niin helppo tyhjentää miesten lompakkoja: kevyt ruumiinrakenne, purkista tullut vaalea hiusväri ja suuret siniset silmät tarkoittavat sitä, että useimmat miehet aliarvioivat hänet. Huolimatta kaikesta vastentahtoisesta huomiosta, jota miehet naisille syytävät, he eivät tunnu tajuvan lainkaan, kuinka tarkkaan naiset heitä seuraavat.

OLETTE SYDÄMELLISESTI
TERVETULLEITA JUHLISTAMAAN
VUODEN TYYLIKKÄINTÄ
TIMANTTIRYÖSTÖÄ!

Catilla menee lievästi sanottuna huonosti: työpaikka menee alta, rahat loppuvat ja häätökin häämöttää. Sitten hän saa kutsun raivostuttavan rikkaan Louisan häihin.

Sulhanen on kihlannut Louisan valtavalla timanttisormuksella, eikä Cat voi olla miettimättä, että jalokivirahoilla voisi vaikka ostaa aution saaren. Rikoskumppaniksi löytyy näppäräsorminen baarimikko Jake, joka joutuu olosuhteiden pakosta esittämään Catin täydellistä poikaystävää ja avecia häissä. Hetken kaikki sujuu kuin häävalssi, mutta kun kyse on rahasta ja rakkaudesta, häikäilemättömimpienkin huijareiden on ennen pitkään kysyttävä itseltään: mikä on aitoa ja mikä ei?

”Ihastuttava, vauhdikas seikkailu täynnä napakkaa dialogia.”

- KIRKUS REVIEWS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4613-0

KANSI: HILLA SEMERI